3 1761 05506026 3

BRIEF
PGB
0059638

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

СІЧОВИЙ СПІВАНИК

ВІДЕНЬ 1921.

НАКЛАДОМ ДР. КИРИЛА ТРИЛЬОВСЬКОГО
ДРУКОВАНО В ДРУКАРНІ „АДРІЯ“.

EX LIBRIS
ІВАНА
ЛУЧКОВА

СІЧОВИЙ СПІВАНИК

Sichovyĭ spivanyk.

ЗІБРАВ

ДОКТОР КИРИЛО ТРИЛЬОВСЬКИЙ

Вчет
РБВ
005-9638

ВІДЕНЬ 1921 РОКУ.

ДРУКОВАНО В ДРУКАРНІ „АДРІЯ“
НАКЛАДОМ ДР. КИРИЛА ТРИЛЬОВСЬКОГО.

Наш народний гимн.

Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля,
Ще нам, браття молодії,
Усміхнеться доля.

Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонці,
Запануєм і ми браття
В нашій сторононці.

Душу тіло ми положим
За нашу свободу,
І покажем, що ми браття
З козацького роду.

Та як станем разом, браття,
Від Сяну до Дону,
В своїм краю панувати
Не дамо нікому.

Чорне море ще всміхнеться,
Дніпро ще зрадіє,
Ще над Галич, Буковину
Доленька наспіє.
Душу тіло . . .

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже,
В Україні ще ся волі
Пісонька розляже.

За Карпати відобється,
Згомонить степами,
України слава стане
Поміж народами.
Душу тіло . . .

З наших предків кожу дерли,
На паль їх вбивали,
А таки нас не пожерли
Вороги зухвалі.

Плила кровця, червонила
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волі й сили.
Душу тіло . . .

Що козацтву не удалось —
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взялось —
Треба їх провчити!

Рідний краю, Україно,
Благослови діти,
Йдем за Тебе, за Єдину
Боротись, терпіти.
Душу тіло . . .

Не пора!...

Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить:
Довершилась України кривда стара,
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора
За невигласків лить свою кров,
І любити царя, що наш люд обдира,
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймось прапор!

Бо пора це великая єсть:
У завзятій, важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і славу і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Іван Франко.

Гимн селянських радикалів.

Написав **Іван Франко.**

Який то вітер шумно грає
Від Сяну, Прута до Карпат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопських хат?

Гей-же враз, гей-же враз гукнемо,
Аби й сліпії нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всіх кормимо,

За всіх вас терпимо, —
Ми є селянські радикали,
Що звергли темноти ярмо!"

Укр. військо з часів велико-київського князівства в IX. віці.

Ми ті, що гнулися як лози,
Були покірні як вівця,
Котрим неволя, кров і сльози
Ще не доїхали кінця.
Гей-же враз і т. д.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море в чужину.
Гей-же враз і т. д.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.

Гей-же враз і т. д.

Корабель з часів запорожської Січи.

Та вже не довго тої муки!
Нам час не датися на глум:
Здіймуться дружні хлопські руки
І просвітліє хлопський ум!

Гей-же враз і т. д.

Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!

Гей-же враз і т. д.

А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута і ярем,
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметем!

Гей-же враз і т. д.

Розвивайся, ти високий дубе...

Написав **Іван Франко.**

(На звісну ноту.)

Розвивайся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадуться пута вікові,
Прокинуться люди.

Розпадуться пута вікові,
Тяжкії кайдани,
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.

Встане славна мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж по Попрад річку
Одна нероздільна.

Богдан Хмельницький, гетьман України
1648.—1657. р.

Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

„Діти-ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі-ж бо вам в сусід на услузі
Свій вік коротати!

Піднимайтесь на святеє діло,
На щирую дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

„Чи ще-ж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи ще-ж то ви мало наточились
Братерської крови?

„Пора, діти, пора поглядіти
Для власної хати,
Щоб ґаздою, не слугою
Перед світом стати!“

Розвивайся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Гей вставаймо, єднаймося,
Українські люди!

Єднаймося, братаймося
В товариство чесне,
Най братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!

Старшина Повітової Січи у Львові в січових одностроях.
По середині отаман **Роман Дашкевич.**

В гору прапор!

(На ноту: Забудь же доню на нього з „Підгірян").

Високо стяг наш піднесім,
Прапор наш малиновий,
Ставаймо в гурт усі при нім
До бою все готові.

Хто хоче щастя, свободи,
У кого орлі крила,
До нас у Січ, до нас в ряди,
У злуці міць і сила.

Як скріпне тіло й дух зросте,
Могутною Січ стане,
Колишня слава оживе,
Рабства пірвем кайдани.

Сини катованих батьків,
Під стяги Січовії!
Не зломлять з'єднаних борців
Ворожих сил затії.

У карних кадрах наша рать
Готова що хвилини
Боротися, життя віддать
Для щастя України.

І щастє те добудем ми
Роками трудів, бою,
Щоб наших нащадків сини
Втішились свободою.

— Віра Лебедова.

† Четар У. С. С.
Іван Каратницький,
упав в бою.

Наш меч і клич.

(На ноту: „Де згода в семействі“).

У Січи! У Січи!
Єднаймось, Брати!
Лиш в них красшу долю
Ми зможем найти . . .

За правду і волю,
За красшую долю
Віддаймо життя . . .

Наука і праця —
Се наші мечі!
А правда і воля —
Се наші кличі.

А в правді, в науці,
У січовій злуці
Побіда буде!

Іван Петришин.

Коломия 8. I. 1910.

Заспіваймо пісні!

(На ноту: „Прогуляєм цю ніч".)

Заспіваймо пісні, Товариші мої!
Заховаймо журбу на самім серця дні . . .
Заспіваймо пісні, Товариші мої!
На журбу ворогам, на радість Вітчині (2 рази)

Скиньмо смуток з душі, любі Товариші!
Заспіваймо пісні на розраду собі.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Та згадаймо давну нашу бувальщину,
Наших славних борців за рідню Вітчину.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Гей, згадаймо борців, лицарських козаків,
Що поклали життя за свободу братів.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Най же пісні пливуть, най гріють нашу грудь!
Всьо нам взяли враги, пісні лиш не возьмуть.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Най лунає наш спів і про тих кобзарів,
Що будили зі сну України синів.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Помянім Тараса, Ґенія-кобзаря,
Що неволю терпів за свій люд від царя.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Та згадаймо ще тут і весь робочий люд,
Пошануймо єго піт кровавий і труд!
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Отаман У. С. С. **Гриць Коссак,** пізнійше полковник і корпусний комендант укр. галицької армії на кони „каталіні".

Слава чесним борцям! Ганьба лютим катам!
Що пють кров їх і піт, а не знимуть кайдан . . .
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

Ми-ж єднаймось усі, діти одной сімї!
А буде сила в нас, побідимо в борбі.
Заспіваймо пісні . . . (2 рази).

А як вже побідим, заспіваєм наш гимн:
„Ще не вмерла! — а враг щезне тоді мов дим...
Ще не вмерла Україна, ні слава, ні воля,
Ще нам братя молодії усміхнеться доля і т. д.

(Любомир Селянський) Іван Петришин.

Січові пісні.

1.

(На ноту: „Який то вітер шумно грає").

Яке то сонце засіяло
Й додало нам жизненних сил?
Яке то військо в нас повстало,
Мов Запорожці із могил?

Наша Січ, славна Січ на весь світ,
Вона донька є Запорожа!
Там у ній гуртувався від літ
Народа красний цьвіт,
Нас не поборе міць ворожа,
За нами весь народ стоїть.

Козацький дух у нас панує,
Пливе у нас козацька кров,
Душу завзяття нам гартує
І до України любов.

Наша Січ, слава Січ і т. д.

Наш клич то єдність і просвіта
І свідомість відвічних мук,
Не щезне наше горе з світа,
Як не доложим своїх рук.

Наша Січ, славна Січ і т. д.

Ми знаємо свої всі сили,
Нас не лякає лютий бій,
Боротись мемо до могили
І визволимо нарід свій.

Наша Січ, славна Січ і т. д.

Прийде пора, народний кате,
Добро загарбане віддаш . . .
Не знає наша Січ прохати !
Хто проти Січи, — воріг наш.
Наша Січ, славна січ і т. д.

2.

(На ноту: „Не пора, не пора, не пора").

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Приступаймо старі й молоді.
Най щезає недоля народная пріч,
Як той камінь у бистрій воді.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Хто бажає позбутись біди.
Хто зазнав вже нещастя і злиднів безліч,
На пораду до Січи іди.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Там завзяття сталить нашу грудь,
Як лиш хочеш прогнати безпросвітну ніч,
Рідний брате, січовиком будь.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Хто Україні хоче служить
І утерти слезу з темних народніх віч,
Під прапор січовий най спішить.

3.

(На ноту: „Де згода в семействі").

Гей хлопці-молодці ступаймо у Січ,
Січовиком бути — найкращая річ!
Там всі козацькі діти,
До жерела просвіти,
До Січи йдуть гуртом.

Старшини У. С. С., що орґанізували Волинь і закладали там українські школи. З ліва на право: сотн. **Микола Саєвич**, що заложив більше як 30 шкіл, з початком 1919. р. брав участь в виправі на Мармарошський Сигот, а інтернований Румунами зорґанізував в Румунії сотню і випровадив її в жовтні 1919. р. на Наддніпрянщину; коло нього сотн. **Дмитро Вітовський**, що викрав Мирослава Січинського з тюрми, а 1. падолиста 1918. р. обсадив Львів, почім зістав полковником і державним секретарем (міністром) війни. Згинув 5. серпня 1919. р. підчас їзди літаком з Німеччини на Україну. За ними різьбар **Гаврилко**, званий „князь Гарматій".

Добровольці У. С. С. з табору виселенців в Ґмінді, Нижна Австрія, відходять в квітні 1916. р. до віденської Збірної Станиці У. С. С.

Батьки Запорожці боролись як льви,
Лиш за Україну терпіли вони.
Підемо їх слідами!
Боротись з ворогами,
Це наш могучий клич.

Січ наша до бою з катами іде,
За правду, за волю й на муки піде!
Умерти в лютім бою
За народную долю, —
Для нас найбільша честь.

4.

(На ноту: „Чом, чом, чом, дівчино, зчоз").

Стань, стань, стань, дівчино ти
І хвильку хоч одну (2), поговори.

Проч, проч, проч іди, щезай,
Тобі не пара я (2), ти теє знай.

Чом, чом, чом, та не збреши!
Тобі не пара я (2), правду скажи.

Знай, знай, знай, щобись привик,
Мій чоловік буде (2), лиш січовик.

5.

(На ноту: „Ой ходила дівчинонька беріжком").

Ой ходила дівчинонька беріжком (2)
Підганяла козаченька батіжком. (2)

Ой чим-же я, моя мила, завинив, (2)
Що я тебе, красна зірко, прогнівив? (2)

А де ти, мій козаченьку, пробував, (2)
Як у Січи красні пісні хор співав? (2)

Де ти блукав, козаченьку, похвались, (2)
Як у Січи ми читали часопись? (2)

Вже не зроблю сего, мила, Боже крий! (2)
Як не прийду раз до Січи, — тоді вбий. (2)

Дмитро Макогон.

† Сотник У. С. С.
Клим Ґутковський.

Взяв би я бандуру.

Взяв би я бандуру, настроїв, заграв,
Щоби голос пісні до небес лунав.
Нивами, водами понад лугів цвіт,
Гей летіла-б пісня у далекий світ.

Линула би пісня, мрій моїх дитя,
Між зневіру внесла новий клич життя.
До борби кріпила за добро, красу,
За бездольний нарід, за справу святу.

Линула би пісня, гей той цвіт вишень,
Солодка як мрія, палка як огень.
А де-б не торкнулась крайчиком крилець,
Там спливала-б радість, до сумних сердець.

Віра Лебедова.

Марш Січовий.

(Співати по два вірші нараз, а не по одному.)

Гей! там на горі Січ іде,
Гей! малиновий стяг несе,
Гей! малиновий — наше славне товариство
Гей! машерує — раз, два, три!
Гей! на переді кошовий,
„ як той орел степовий,
„ як той орел — наше славне товариство і т. д.
„ а по заду осавул,
„ твердий хлопець, як той мур — і т. д.
„ а по боках четарі,
„ то сторожі огневі — і т. д.
„ отамане, батьку наш,
„ веди, батьку, вперед нас — і т. д.
„ не залле нас вражий вал,
„ бо з нас кождий радикал — і т. д.
„ молод хлопче позір май,
„ та до Січи приставай — і т. д.
„ наша Січа дорога,
„ як та мати всім одна — і т. д.
„ повій вітре з синих гір,
„ на прапор наш, на топір — і т. д.
„ повій вітре зі степів,
„ дай нам силу козаків — і т. д.
„ дай нам силу й відвагу,
„ Україні на славу, — і т. д.

Сотн. У. С. С. **Сень Ґорук,** пізнійше отаман укр. гал. армії.

Січова пісня.

(Співається на ноту: „Ой сніг плющить і мороз тріщить".)

Гей, Січ іде,
Красен мак цвите!
Кому прикре наше діло, —
Нам воно святе.

Гей, Січ іде, ,´
Топірцями брень!
Кому люба чорна пітьма,
А нам ясний день!

Гей, Січ іде,
Мов пчола гуде . . .
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.

Гей, Січ іде,
Підківками брязь;
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

Іван Франко.

Січова пісня.

Ой зацвила черемшина, з неї цвіт приупав,
Гей-ей! Гей! З неї цвіт приупав!

Маршерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей-ей! Гей! Бо такий приказ впав.

Подивися, моя мамо, тай у ту кватиру,
Гей-ей! Гей! і т. д.

Спускається „Січ“ преславна з гори на долину,
Гей-ей! Гей! і т. д.

А мій милий, чорнобривий, всам-перед ступає,
І ясною булавою на всі боки махає.

За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт.

Межи ними пан хорунжий, хоругов як той цвіт,
За нев підуть козаченьки аж за море на край світ.

А преславний осавула чогось бров насупив,
І козацькі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй, погарцюй!

Ой, ти славний осавуло, не вдавайся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо, милі братя, в оден ряд, в оден ряд
І наперед поступаймо, ані кроку назад!

Переймімся, милі братя, братським духом новим,
І за наше право стіймо з огнем в груди святим.

А пропадуть вороженьки, мов туман, мов туман,
Й Українець в своїй земли стане пан, стане пан.

І зас'яє нова зоря на весь край, на весь край,
Від Попраду до Кубаня стане рай, стане рай!

Кирило Трильовський (Клим Обух).

Гуцульська пісня.

(На ноту пісні: „Гей, там на горі Січ іде".)

Написав **Клим Обух** (К. Трильовський).

Гей, Чорна Гора зраділа,
„ як „Січ" славну — узріла.
Гей, як „Січ" славну — Наше славне товариство
„ маршерує раз, два, три.
Гей, і Черемош звеселів,
„ як почув козацький спів.

Гей, і той Гуцул не той став,
„ як червону ленту вбрав.
Гей, Гуцул коня сідлає,
„ на Гуцулку моргає:

Січове весілля у Відні 14. липня 1920. р. З ліва на право сидять: проф. др. С. Рудницький, Олена Степанів-Дашкевич, чет. У. С. С. (молода), др. Кирило Трильовський; стоять: отаман Е. Коновалець, комендант корпуса С. С., бригадир артилерії С. С. Роман Дашкевич (молодий).

Гей, ти Гуцулко, зазулько,
„ йди до „Січи", голубко.
Гей, бо „Січ" славна встанова,
„ нашой слави обнова.

Гей, чи ти Гуцул загорів,
„ полонини заподів?
Гей, чи ти Гуцул не здоров,
„ що в годованці пішов?

Гей, ще ти Гуцул не здурів,
„ щоб боятись паничів.
Гей, ти Гуцуле — стороже,
„ кинь любаску, небоже.

Гей, пильнуй жінки і хати,
„ та учися читати.

Гей, кинь горівку палену,
„ тай пий воду студену.
Гей, тай горячий пий чайок,
„ щоб був добрий голосок.

Гей, Гуцул честі стережи,
„ рук нікому не лижи.
Гей, та нікому не кланяйсь,
„ та до „Січи" пригортайсь!

Гей, радикалом кріпким будь,
„ батьків слави не забудь!
Гей, з „чорнов хмарою" поборись,
„ чорноризцям не корись.

Коломийка в коши У. С. С.

Гей, та заграйте в трембіту,
„ пустіть голос по світу!
Гей, пустіть голос горами,
„ що і Гуцул з долами!

Гей, щоби світ до того звик,
„ що і Гуцул Січовик!
Гей, славний Довбуш, пробудись!
„ на Гуцулів подивись!

Гей, ти Довбуше, ватажку,
„ дай нам силу юнацьку!
Гей, дай нам ясний твій топір,
„ щоб він волю вніс до гір.

Гей, та не бити-рубати,
„ та до купи скликати!

Марш Січовий*).

(Співається на ноту: "Соколи, Соколи . . .")

Написала Віра Лебедова.

У Січи! у Січи! гуртуймось, брати,
Най слава козацька востане,
Най клич наш побудить дрімучі хати,
Взиває зривати кайдани.

Боролись завзято колись-то діди,
Кістками степи укривали,
В кітлах розжарених палились они,
На палях у Турка конали.

До бою! до бою зве поклик і нас,
Та не на рушниці, шаблюки,
Инакша днесь збруя, инакший бо час,
В нас збруя просвіти і злуки.

Доволі сварились колись-то діди,
Пора нам єднатися нині,
Лиш в лучности сильні добудуть сини
І волі і щастя Вкраїні.

Гей хлопці, молодці! як мур всі тверді,
Погляньте на стяг наш там в горі;
„Усі за одного, оден за усіх!"
Сіяє на нашім прапорі.

Доволі ходили в ярмах вже діди,
Доволі згинати й нам спину,
Лиш смілим завзяттям поставлять сини
Вільну, самостійну Вкраїну!

*) Можна співати до вправ.

Гей, на горі там женці жнуть.

Гей, на горі там женці жнуть: (2 рази)
А по-під горою, по-під зеленою, козаки ідуть.

По переду Дорошенко; (2 рази)
Веде своє військо, веде запорожське хорошенько.

По середині пан хорунжий; (2 рази)
Під ним кониченько, під ним вороненький грає дужий.

А по заду Сагайдачний; (2 рази)
Що проміняв жінку за тютюн та люльку, необачний.

Гей, вернися Сагайдачний, (2 рази)
Возьми свою жінку, віддай тютюн люльку, необачний.

Мені з жінков не возиться; (2 рази)
А тютюн і люлька козаку в дорозі знадобиться.

Гей, хто в лісі, озовися; (2 рази)
Та викрешем огню, закуримо люльку, не журися.

Хор. У. С. С.
Василь Коссак.

Сотн. У. С. С. Василь Дідушок.

Січова пісня.

Написав К. Трильовський і Ос. Довганюк.

На вулиці сурма грає (2 р.)
Гей! то Січ в похід виступає. (2 р.)

Пусти мене, моя мати, (2 р.)
Гей! та за Січев вандрувати. (2 р.)

Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей! три дні ціпом молотити. (2 р.)

Літа орел небесами, (2 р.)
Гей ! та над нами козаками !

Гей! ти орле ти соколе, (2 р.)
Гей ! поведи нас в чисте поле. (2 р.)

Гей! за рідну Україну (2 р.)
Гей ! мем боротись до загину. (2 р.)

Буйний вітер повіває (2 р.)
Гей ! там „Січ“ вправи відбуває. (2 р.)

А гаката подуріла (2 р.)
Гей! як червоні ленти вздріла. (2 р.)

Ми ся, братя, не лякаймо (2 р.)
Гей ! в товариство ся єднаймо. (2 р.)

В товаристві тая сила, (2 р.)
Гей ! що гакату ме дусила. (2 р.)

Не будем їх виганяти (2 р.)
Гей ! самі будуть утікати. (2 р.)

Наші хлопці радикали (2 р.)
Гей ! „Січ“ козацьку заснували. (2 р.)

В кождім селі на Підгірю (2 р.)
Гей ! Наша слава ходить в пірю. (2 р.)

Кождий хлопець, як та перла (2 р.)
Гей ! та співає „Ще не вмерла“. (2 р.)

Січовий поклик.

(На ноту: „Мир Вам, Братя". Співається до вправ.)

Не миритись, милі Братя,
А боротись нині нам,
Бо шаліє кат завзятий,
Смерть голосить Козакам.

Гей! у бій ставаймо разом,
Грудь при груди до ряду!
Кров життя не жаль віддати
За народ і Вітчину.

Гей, у „Січи" товариство!
Кличе сурма кошова,
Най воскресне Запорожців
Давна слава та грімка.

Разом, Братя, під прапор наш,
Най нас клич єго веде;
Тілько смілі пут не знають,
Тілько смілих воля жде!

Віра Лебедова.

Марш „Січовиків".

(Посвята II. січовому святови, що відбулося 28. черв. 1903 р. в Коломиї.)

Поволи до маршу. (На ноту: Гей! не дивуйтесь.)

Гей! та вставаймо, люди вкраїнські,
З сну вікового будімся.
Ліпше зітхнесь нам, гірше не буде,
На людий других дивімся.

Встаньте старії, встаньте і діти,
Встань, хто вкраїнську кров має!
Годі в дрімоті й нині сидіти,
Як нас весь світ висміває! . . .

Гей! вже полудне, сонце аж просить,
В полумях хата рідная . . .
Працю мужицьку вітер розносить,
Іскрами сипле й метає! . . .

Гей, та не даймо хаті горіти,
Рідну вратуймо хоч стріху,
Щоб нам зі встиду не паленіти
Всім ворогам на потіху. . .

Гей, та ратуймо власную долю,
Маймо хоч дрібку сумління,
Що-б не конали в студени й болю
Рідної нам покоління.

Можна огонь ще, братя, вгасити,
Лиш всі гуртуймось у „Січи“,
Хліба не будем тоді просити
Й сміло всім глянем у вічи . . .

Шкода значная, хоч не така ще,
Щоб нам її не відбити.
Будучність наша, заживем краще,
Тра лиш хотіти й робити . . .

Гей, розбудімся, в ряди ставаймо,
Хай з нас не бракне нікого,
„Січи“ усюди та закладаймо,
Боронім права свойого.

Осип Шпитко.

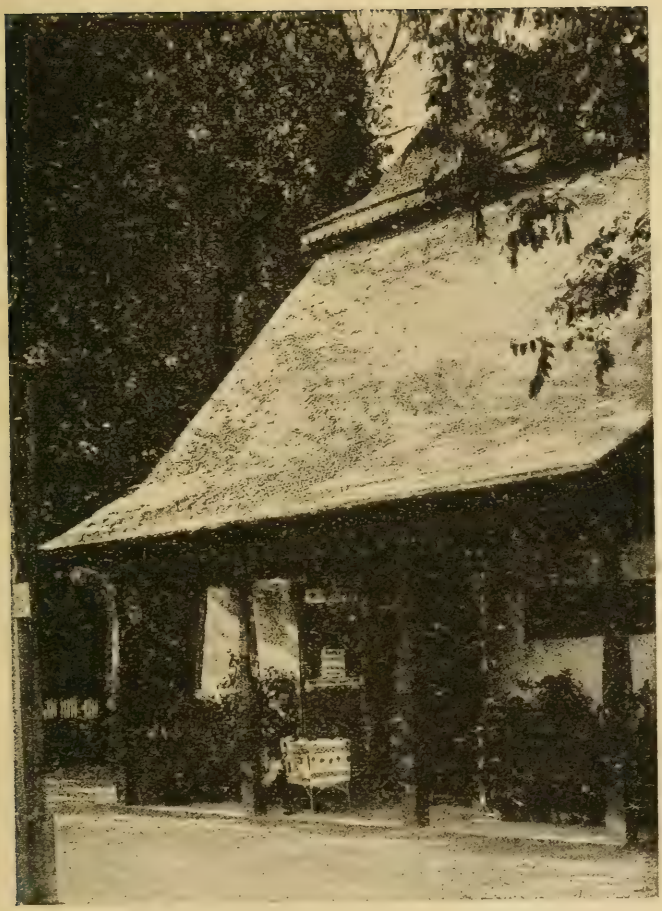

Дім виставовий Боєвої Управи У. С. С.
у Відні 1916. і 1917. р.

Наша славна Україно!

(На ноту хорватського гимну.)

Наша славна Україно,
Прабатьківська земле мила,
Ми за Тебе без упину
Мем боротись кілько сили.

Дорога Твоя нам слава,
В серцю нашім Ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.

Наша славна Україно,
В нас для Тебе серце бється,
Повитаєш долі днину,
Свобода Тобі всміхнеться.

Як ту землю не любити,
Таж за нею серце гине,
Ах, для неї тілько жити,
Для вільної України!

Хоч козацтво у могилі,
Ми для Тебе ще живемо,
Ворог вбить Тебе не в силі,
Проч гонить його будемо.

Ми Тобі здобудем долю,
Краю рідний, укоханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

Сильвестер Яричевський.

„Січ в поході".

Написала Віра Лебедова. — Музика Дениса Січинського.

Сурма грає, в ряд ставай!
Червоніє ленти цвіт.

Декорація старшого десятника У. С. С. В. Варрави (псевдонім) на площі Генріетти у Відні в квітні 1916. р.

Позір молод хлопче май!
В право! в ліво! Січ в похід!

Маршерують, пісь лунає,
Підоймає в жилах кров,
В такт оден всім серце грає,
Спільна думка морщить бров.

Вються наче довгий змій,
Курінь в похід! крок держи!
Мов герої йдуть на бій
Та не крови, не з людьми.

Як ударить дзвін в трівогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на підмогу,
Чи там ворог, чи там брат.

Наче в танець Січовик
У огнисту скаче піч,
Бо до жару з діда звик,
Бо страху не знає „Січ".

А за труд свій, за посвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть ім плату
Власне серце, власна грудь.

Новітні гайдамаки.

(Для деклямації.)

Чи чули ви, люди добрі, що то за признаки,
Що приходять в наші села якісь гайдамаки?
Та не тії гайдамаки, що по лісі ходять,
Але тії гайдамаки, що правду говорять.
Тай не тії гайдамаки, що бють і рубають,
Але тії гайдамаки, що за бідних дбають.

Ой вдарили гайдамаки в голоснії дзвони:
„Збирайтеся, бідні люди, всі до оборони!
Бо то на нас наступають великі навали,
Ой бо-ж то ми нашим панам на заваді стали.

Чет. У. С. С. **Гаврилко,** виліплює погрудя сотн. Василя Дідушка.

Іде на нас тая сила, що все нас місила,
Від Богдана до Івана різала й дусила".

„Хотіла нас тая сила взяти в свої руки,
І сякої і такої добирала штуки.

Зразу мовить: „Дай, Русінє, остатню рубатку,
За те тобі на головку дам конфедератку".
Русин того не принявся, вона як не крикне:
„Хоч загину, не спочину, аж Русь з світа зникне".

А щоби нам швидше було три чверти до смерти,
То хоче нам тіло й душу на порох розтерти.
„Заберу вам вашу землю і ліси і ріки,
Будете ви в своїм краю жебрати на віки.
Та ще того мені мало! Де будуть зарібки,
Дам Мазурам, дам Хорватам, а вам ані дрібки.

„Та ще й того мені мало! Мусять ваші діти,
Ваші внуки без просвіти в темноті сидіти.
Та ще й того мені мало! Втопчу вас в калюжу,
На весь світ вас як „dzicz" руську обплюю й спаплюжу.
Та ще й того мені мало! Я ще й вашу душу
Зломлю, спідлю, опоганю, до покори змушу.

„Заберу вам вашу гідність і почуття чести,
І будете з рабським сміхом мої сліди мести.
Наставлю вам депутатів з хрунівської ласки,
Відберу вам усі права, лишу обовязки.
Отак своє панування утверджу як камінь,
Та від моржа аж до моржа на вік віков амінь".

Ударили гайдамаки в голоснії дзвони:
„Чи чуєте, люди добрі, тії відгомони?
А як може хто не чує, тверду шкіру має,
Бо не словом, але ділом ворог нам діймає.
А хто чує, най працює рук не покладавши,
Бо що нині занедбаєм, пропало на завше".

„І ніхто най не заговорить: „Своїм Богом піду“.
Як вояки на команду ставайте до ґліду!
Бо слабого, ще й самого, заклює й ворона;

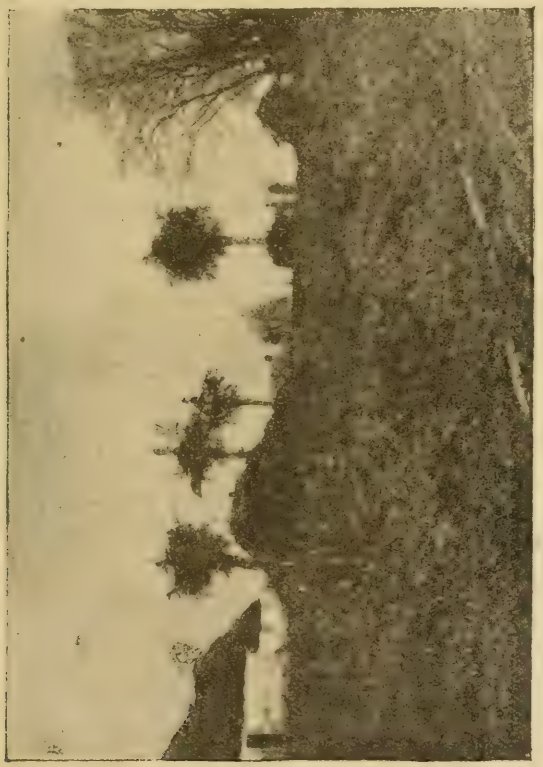

Могили підхор. (наказного четаря) **Івана Берегуляка і Товаришів** у Вівсю над Стрипою.

Лиш громада, товариство його оборона.
І ніхто най не говорить: „Обійдесь без мене“.
Як у брата горить хата, й на твою пожене.

„І ніхто най не говорить: „Що мені наука!“
Бо наука — мудра штука, міцнійша від бука.
Вона тобі в пітьмі світить і гріє у студінь,
Вона тобі в смутку втіха і празник у будень.
Вона сила і багацтво і бита дорога,
В ній покривджених опора, слабих перемога.

І ніхто най не говорить: „Я собі багатий“.
Ану-ж колись прийде в бідних ще й хліба благати.
Ніхто не мов: „Не боюся! Що там по трівозі!“
Бо й небоя вовки з'їдять на битій дорозі.

Тримайтеся, люди добрі, одної присяги!
Най відважний боязливим додає відваги!
Най розумний нерозумних на розум наводить!
Най багатий немаючим поможе, не шкодить!

„Тільки зрадник, запроданець, підлиза, пяниця
Най не сміє на порозі вашому явиться!
Най не має в нас привіту, ні слова пошани,
Поки щиро не покаєсь, від зла не відстане.
А хто каяться не хоче і в злім дальше пацька,
То най того побиває погорда громадська“.

От такі то гайдамаки скрізь по краю ходять,
От таке то вірне слово всім людям говорять.
А хто тее вірне слово добре в тямці має,
Той за себе й за всю рідну Україну дбає.
Бо те слово як пшениця, що ділами зійде.
А з тих діл нам і Вкраїні краща доля прийде.

Іван Франко.

Пісня людий праці і науки.

Написав **Олександер Колесса.**

Шалійте, шалійте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми:

Друга віденська доповняюча сотня У. С. С. в квітні 1916. р.

До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци ні багнети не пострах для нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам тирани!

Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила недоля
І труд, і піт і кров, — кнут, неволя.
За правду, за волю і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю і т. д.

Підвалини світа валяться старі,
Поблідли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права!
За правду, за волю і т. д.

І вольні народи, як добрі брати,
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеся і наша родина;
Одна, сильна, вільна Україна!...
За правду, за волю і т. д.

Увага: Цю пісню уложив автор спершу на велике студентське віче, що відбулося в днях 8. і 9. марта 1889. р. в ратушевій салі у Львові в ціли запротестування проти назадницьких заряджень тодішнього міністра просвіти бар. Ґавча. Її відспівано о год. 11. в ночи з 8. на 9. марта перед намісництвом. Намісником був тоді бр. Казимир Бадені. В р. 1890 подав автор сій пісні таку форму, в якій її печатаємо.

Хлопська пісня.

Ой, там орав мужик край дороги,
В него воли сиві крутороги.
Крутороги сиві поганяє,
І такую собі піснь співає:

Гей! Ти мужичіє, Братя милі!
Що маєм робити сеї хвилі?

† сотн. У. С. С. **Осип Яримович,**
упав в бою.

Розбив Москаль нашу Січ єдину,
Узяв у неволю Україну.

Та є такі драби межи нами,
Що хотять робить нас Москалями.
Гей, ви москвофіли, ви кацапи,
Гей, ви проклятущі рубльохапи!

Таж то чути всіми вже світами,
Що Москаль бє народ нагайками.
Нашу рідну мову зневажає,
Тай ще нас хахлами називає.

Тай ви, народовці*), під'упали,
Щосьте з кацапами разом стали.
Хоть ви патріоти на папері,
Та що ви робили в „новій ері"**)

Ляхи вам у очи зазирали,
А ви наші віча розбивали!
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа.

А ви, лазуїтські Василіяни,
Ідіть до Африки між поганів.
А нам вас до хріну тут потреба,
Ми і без вас трафимо до неба!

Ой вже давно тії часи втекли,
Як ви людий живцем в огни пекли.
Миж не дурні вівці в чистім полю,
Щоб ви в римську вели нас неволю.

Тож як стануть разом людські діти
Будете тікати аж сопіти. —
Ой та задудніло в синих горах,
Що пани шахрують при виборах.

Та не дадуть ради навіть ґрафи,
Як ми вхопим хлопські параґрафи.
Та заплачуть ревно панські діти.
Як ми зачнем страйки заводити.

---

*) Буржуазна партія в Галичині, що прозвала себе тепер „трудовою".

**) Згода народовців з Ляхами 1890. р.

Та і хруням стане в очах темно,
Як ми на них бойкот покладемо.
Най же дрожить зволоч сяка-така,
Бо ми внуки Ґонти й Залізняка.

У. С. С. проф. **Придун, учить в полі ґімназистів.**

Нехай враже серце страх стискає,
Бо в нас ще козацька кровця грає.
Най по цілім світі ідуть вісти,
Що ми радикали — соціялісти!

Кирило Трильовський.

Марселєза.

(Гимн з часів великої французької революції 1789—1800 р.)

Вперед, синове Вітчини!
Славутний день вже наступив!
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив. (2 р.)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздались?
На наших крівних невеселих
Ворожі списи піднялись.

До зброї, громадо!
Ставаймо у ряди,
Щоб вражою кровію
Залити борозди.

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на вас?
Кого ляка єї зневага?
На кого пута ті? На нас! (2 р.)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять той сором нанести,
Щоб кинуть знов на нас кайдани
Та у неволю підвести!

До зброї, громадо! і т. д.

О ти, свята любов Отчизни
Ти нашу помсту уміцни!
Ти волю нашої країни,
І честь її оборони! (2 р.)

Під нашим прапором побіда
Хай з'явиться на поклик твій,
Потім на нас на вічні літа
Свободи духом ти повій!

До зброї, громадо! і т. д.

Гей, не дивуйтесь, добрії люди.

(З 1648. р.)

Гей, не дивуйтесь, добріі люди,
Що на Вкраїнї повстало!
Там за Дашевом під Сорокою
Множество Ляхів пропало.

Гей, Перебийніс просить немного,
Сімсот козаків з собою, —
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Ой, пийте, Ляхи, води-калюжі,
Води болотянії;
А що пивали на тій Вкраїнї
Вина та меди ситнії...

Дивують панки, вражії синки,
Що ті козаки вживають,
Вживають вони щуку-рибаху,
Ще й саламаху з водою.

Ой, чи бач Ляше, як пан Хмельницький
На жовтім піску підбився?
Од нас козаків, од нас юнаків,
Ні один Ляшок не скрився.

† Хорунжий У. С. С. **Ярослав Кузьмич,** (матурист ґімн.) поляг враз з цілою своєю четою від посіву російського скоропала в приступі на гору Лисоню під Потуторами коло Бережан 3. вересня 1916. року. Похоронений на полі бою.

Ой, чи бач, Ляше, як козак пляше
На сивім коні горою!
З мушкета гряне, аж серце вяне,
А Лях од жаху вмирає.

Ой, чи бач, Ляше, що по Случ наше,
По Костяную могилу,
Як не схотіли, забунтували,
Та й ви втеряли Вкраїну.

Ой, та зависли Ляшки, зависли,
Як чорна хмара на Вислі;
Не попустимо Ляхів із Польщі,
Поки нашої живности.

Гей же, козаки, гей, та у скоки,
Та заберімося в боки:
Загнали Ляшків ґеть аж за Вислу,
Не вернуться й за три роки . . .

Осип Букшований,

сотн. У. С. С., 1915. р. дістався до московської неволі і утік з Ташкенту до Перзії. В 1917. р. вернув назад до У. С. С. і стояв з ними на Херзонщині. При боротьбі о Львів проводив 1-шим курінем У. С. С.; пізнійше начальник бригади У. С. С.

Ой, у лузі червона калина.

Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Маршерують наші добровольці у крівавий тан,
Визволяти братів Українців з московських кайдан.
А ми наших братів-Українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Гей, у полі яроï пшеничкн золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з Москалями тан!
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців,
А ми тую стрілецькую славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Гей, видно село.

Гей, видно село, широке село під горою.
Гей, там ідуть стрільці, січовії стрільці до бою:
Іде — іде військо крізь широке поле,
Хлопці бо то, хлопці, як соколи!
Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Хлопці ж бо то, хлопці, як соколи!

Гей, видно село, широке село під горою.
Гей, там ідуть стрільці, січовії стрільці до бою:

Чет. У. С. С. **Олена Степанів,** тепер **Дашкевич,** в боях під Лісовичами коло Болехова 30. мая 1915. р. попала в московський полон, звідки вернула по двох роках.

Попереду їдуть старші отамани,
Хто охоту має, най йде з нами!
Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Хто охоту має, най йде з нами!

Гей, видно село, широке село під горою.
Гей, там ідуть стрільці, січовії стрільці до бою.
А хто піде з нами, буде славу мати,
Ми йдем за Вкраїну воювати.
Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Ми йдем за Вкраїну воювати!

† Хор. У. С. С. **Соколовський,** зі своїм в'дділом; упав в бою 3. вересня 1916. р. на горі Лисоні.

Гей, ви хлопці січовії.

Гей, ви хлопці січовії, раз, два, три!
Вже вороже серце мліє, раз, два, три!
На ніщо ми не зважаймо,
Лиш наперед поступаймо.
Раз, два—раз, два—раз, два, три!

Попереду сотник іде, раз, два, три!
Він до пекла з нами піде, раз, два, три!
Бо він хлопець, як сметана,
Має ранґу капітана.
Раз, два—раз, два—раз, два, три!

Перший четар, як та змія, раз, два, три!
Звуть го хлопці Гамалія, раз, два, три!
Другий четар, як дитина,
В нього личко, як малина,
Раз, два—раз, два—раз, два, три!

Третій четар-хлопець гідний, раз, два, три!
Любить нас, як батько рідний, раз, два, три!
А четвертий, не казати,
Любить нас, як рідна мати.
Раз, два—раз, два—раз, два, три!

† Чет. У. С. С. **Софія Галєчко,** утопилася случайно в Бистриці, в 1918 р.

Коли Україна борбу розпочала.

Коли Україна борбу розпочала
За свої права, за свободу,
То в народі зраду кацапня кнувала,
Ширила в народі незгоду.
О честь, вам, кацапські лайдаки,
За ваші роздори шкідливі;
За зраду сухої діждетесь гиляки,
Рублі не поможуть цареві.

Наш народ не згине, побідити мусить
І сам ме рядить в своїй хаті,
Всю гниль він кацапську здавить і придусить,
У бій, Українці завзяті.
А всіх Ефіяльтів в додатку
За підлість, за зраду, за хулу
Їх власної діти пішлють на Камчатку,
Щоби і сліду з них не було!

Ми гайдамаки.

Ми гайдамаки, ми всі однакі,
Всі ненавидим ляцькеє ярмо;
Йшли діди на муки, підуть і правнуки,
Ми за народ життя своє дамо.

Не тішся, враже! сотня поляже,
Тисяч натомісць стане до борби.
І ножі свячені наситять скажених,
Повстануть знов подоптані раби.

Наша присяга: Правда, відвага,
Воля Вкраїни, кривджених добро.
Ними ся клянемо, пок живі будемо,
Ломить, палить, кайдани і ярмо.

Ґонта записує **Ярему** до реєстру (1768. р.).
З „Гайдамаків“ Т. Шевченка, рисунок Сластьона.

Пірвем кайдани, які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми гайдамаки, местники завзяті,
Нам за народ і смерть не є страшна.

Вже більше літ двісті.

Вже більше літ двісті, як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить, викликує долі:
„Гей, вийди, вийди із води,
Визволь мене, серденько, із біди."

Не вийду, козаче, не вийду, соколе,
Хоть радаб, не вийду, бо сама в неволі:
Гей, у неволі, у ярмі,
Під московським караулом у тюрмі.

Мене, молодую, козацькую долю,
Запродали в тяжку московську неволю:
Гей, у неволю, в кайдани,
Нерозумний ти, гетьмане Богдане.

Із ратищ козацьких серпи поробили,
А списи, шаблюки в коси поломили:
Деж наші коні, соколи,
Самі козаченьки, як орли?

Коні наші в плузі, а козак за плугом,
Мужик виглядає за широким лугом:
Гей ти, козаче, покинь плуг,
Тай на коня і на волю в Луг!

Січова пісня.

(На ноту: „На порозі стояла").

Як Січ наша повстала,
Чорних духів злякала...
Гей-же ви, вороги,
Знищим вас до ноги, —
Ми козаки!

Довго ми вам терпіли,
Аж нас злидні присіли!
Та тепер не пора
Пити кров козака, —
Гей вороги!

В нас, нащадків козацтва,
Хороброго юнацтва,
Та сама кров пливе...
Наша Січ най живе,
Слава її!

Дмитро Макогон.

Чом? чом? чом?

Чом? чом? чом? Земле моя,
Так люба ти мені,
Чом, чом, чом, земля моя,
Чарує так мене краса твоя?

Чим? чим? чим? манить мене
Пташні твоєї спів, душистий цвіт лісів,
Чим, чим, чим, манить мене
Водиця струй твоїх, що тут пливе?

Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо тут ти перше світ уздріла в яри літ,
Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо води ті, ліси, твій рідний край.

Тут, тут, тут, діди твої
Пролили кров свою за честь і свободу.
Тут, тут, тут, усі твої
Найблизші серденьку і дорогі!

Віра Лебедова.

У. С. С. в поході.

Поставали козаченьки.

(На ноту: „Засвистали козаченьки".)

Поставали козаченьки
Довгими рядами,
Загреміли сурми, труби
На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
До славного бою,
Зашуміли всі прапори
Їм над головою!

А як в бій йшли волі слави
Славно добувати,

Присягали краще згинуть,
А стяг не віддати!

Присягали за Вкраїну
Життя положити,
І кайдани ворожії
З матери здоймити!

Пішли в похід козаченьки
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітер
По могилах віє. Віра Лебедова.

З г а д к а.

Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена, славний край розлогий:
Там козацтво виростало, слави, волі добувало,
Україна, Україна, славний край козачий!

Там, де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють,
Де шляхами, де степами чумаки вандрують,
Там за нарід і за славу, йшов козак на рать керваву
Україна, Україна, славний край козачий!

І не стало Запорожа, вже нема гетьманів,
Над степами України чути звук кайданів,
І мов сонця цьвітка в полі, воскресення жде і волі
Україна, Україна, славний край козачий!

Та не тра нам нарікати, ні дармо сидіти,
В нові Січи гуртуймося; України діти,
Січи знищать всю неволю, в Січах найде кращу долю
Україна, Україна, славний край козачий!

(Перші 3 строфи написав В. Масляк.)

Гей, війна війною.

Обозова пісня.

Гей, війна війною, уха-ха!
В сім є божа сила, у ха-ха!
Як не забє тебе гостра куля,
То копитом від „фаркухні“ вбє кобила.

Або не дай, боже, у ха-ха!
Як заснеш на возі, уха-ха!
Злетиш, впадеш, впадеш тай забєшся,
Впадеш з воза тай забєшся на дорозі.

А що ще найгірше, уха-ха!
Прийдесь погибати, уха-ха!
Бо не можна собі тої ради
І з жінками і з дівками ради дати.

Кажуть: Гей, стрільчику, уха-ха!
Дам масла, сметани, уха-ха!
Прийди, прийди мене потішати,
Як лиш ясне сонце згасне, ніч настане.

Ой, так то в обозі, уха-ха!
Вік свій коротаєш, уха-ха!
Куди підеш, бідні молодиці,
Молодиці і вдовиці потішаєш.

Попереду Цяпка, уха-ха!
Під ним кінь дрімає, уха-ха!
А як гляне, в дівчат серце вяне,
А як гляне, серце вяне, страх збирає.

Попереду Цяпка, уха-ха!
В мапу поглядає, уха-ха!
Чи далеко славна наша кадра,
Чи далеко славна кадра, всіх питає.

Обоз У. С. С.

А позаду сотник, уха-ха!
Руками махає, уха-ха!
Чи далеко славний город Київ,
Чи далеко город Київ, всіх питає.

Ой, ти пане сотник, уха-ха!
Ой, нема тут ладу, уха-ха!
Раз ідемо просто на Вкраїну,
Раз ідемо на Вкраїну, раз до заду.

Січова пісня.

(На ноту: „Гей, поїхав Ревуха".)

Гей, наш батько кошовий, добру славу має,
Про Січ свою день і нічку по козацьки дбає.
Січ наша, на всі гори,
На всі доли товариство, гей!
Галагігі, галагігі, галагігі, га!

Як лиш вийдем на майдан, козаки добірні,
Сивоусі і безвусі, — всі у Січи рівні.
Січ наша і т. д.

Як лиш вийдем на майдан, станемо рядами,
Чорні духи утікають перед козаками.
Січ наша і т. д.

Най втікають вороги в свої темні нори,
Бо Січ наша плугом правди Україну з'оре.
Січ наша і т. д.

Переоре рідний край, засіє пшеницю,
Тоді зложить топірці всі в хаті на полицю.
Січ наша і т. д.

Від Кубані з'оре край аж до ріки Сяна,
Україну побудує без попа, без пана.
Січ наша і т. д.

Дмитро Макогон.

Січова пісня.

Чиж то теє товариство
Що піп виклинав?
Тай староста з жандармами
Його розганяв?

Делєгати гуцульських Січей косівського повіту. По середині **Др. Кирило Трильовський,** а по його лівій руці **Юрко Соломійчук,** кошовий Січи в Жабю (помер 14. червня 1918. р.).

Гей! Гей! тримаймося,
Вороженькам не даймося,
Побіда буде!

Один дав-би нас у пекло,
Другий в кримінал,
А знов инший з глузду сходить,
Що хлоп радикал. —
Гей! Гей! і т. д.

Най всі темні й чорні духи
Дадуть нам спокій,
Хлоп вже нині не худоба,
Має розум свій.
Гей! Гей! і т. д.

Ми лиш хочемо для себе
Право се найти,
Що його нам зрабували
Вороги — кати. —
Гей! Гей! і т. д.

Ми не можемо держатись
Всіх попівських рад,
Ми самі завести хочем
В світі кращий лад. —
Гей! Гей! і т. д.

Знайте наші вороженьки,
Що ми козаки,
І за нарід український
Віддамо й життє.
Гей! Гей! і т. д.

Дмитро Макогон.

Нумо, братя, поки час.

(Січова пісня на ноту: „Дай нам боже, добрий час!“)

Нумо, братя, поки час
Закладаймо „Січ“ у нас!
Щоб і з нашого села
Всяка нужда утекла.
Щоб з села, щоб з села
Всяка нужда утекла.

Бо найкраща нині річ
Закладати всюди „Січ“,
Перед нею має страх
І кацап і гордий лях!
Ах, ах, ах, має страх
І кацап і гордий лях!

Дзвінниця (піраміда) **Січи в Печеніжині.**

Січ нам силу тіла дасть,
В своїй хаті свою власть,
На погибель ворогам,
А на славу Козакам!
Ой нам, нам! Ой нам, нам!
Невмиручим Козакам!

Січ хоронить від огню
Рідну хату і сімю,
І рознесе світла грань
Від Попраду за Кубань.
Світла луч, світла грань
Від Попраду за Кубань!

Січ розжене темноту,
Запануєм там і ту,
Як лиш єдність злучить нас,
То настане волі час.
Бо вже час! Бо вже час!
Щоб настала воля в нас!

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить:
Пробудім ю з сего сну,
А поборем всю біду!
Ой ду, ду! Ой ду, ду!
А поборем всю біду.

Най нас згорне всіх любов
Під січову хоругов,
З нею підем і в огень
В темну нічку, в білий день!
Гень, гень, гень! І в огень!
В темну нічку, в білий день!

Яблонів, 14. 9. 1903.

Любомир Селянський (Іван Петришин).

Січова пісня.

(На ноту: „Не сам я ся оженив“.)

Гей же, братя, товариші, тримаймося разом,
Не пускаймо нашу кривду вороженькам плазом!
Гей! Гей! як же славно жити в „Січи“ козаком,
У ленті ходити, зватьсяся юнаком.

Нехай вони із лютости затискають зуби,
Дітька з'їдять, заким нашой дочекають згуби.
Гей! Гей! і т. д.

Лямполизи, сьвічкогаси на нас уїдають,
Завидують Січам слави, тай нас проклинають.
Гей! Гей! і т. д.

А ми, братя, не біймося, бо нас є вже сила,
Девять соток кріпких Січий від батька Кирила!
Гей! Гей! і т. д.

Ой, зза гори вітер віє, березов колише, —
Не дали нам хруні ради, не дасть і Хомишин.
Гей! Гей! і т. д.

Ой, на горі дуби, дуби, на долі ліщина —
А хтож більшу славу має, як наша дружина?
Гей! Гей! і т. д.

Ой, дружино Січовая, яка в тобі сила,
Що ти усіх вороженьків страхом переймила!
Гей! Гей! і т. д.

Гей! хто Січи вірно служить, в того є відвага,
Хтож бо в світі відважнійший, як наша ватага?
Гей! Гей! і т. д.

Сотн. У. С. С. **Осип Семенюк,** отаман Повітової Січи в Сокали.

Тримайтежся, хлопці, гостро, а ви, дівки, з пишна
Котра дівка в Січи була, та і за між вийшла.
Гей! Гей! і т. д.

Котра дівка в Січи служить, відбуває вправи,
Та дістане чоловіка козацької слави.
Гей! Гей! і т. д.

Іван Харук-Галайда з Тулови п. Снятинського.

У. С. С. орятъ даром селянську ниву.

В Січ ставай.

(На ноту: „Як засядем, братя, коло чари".)

В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бє,
До борби за волю, до роботи
В Січ новітну з нами хай стає.
У здоровім тілі дух могутний птах,
Підійме високо волі стяг.

А хто рабськи спину вниз хиляє,
Хто ворожій силі йде під лад,
Для такого місця в нас немає;
Трус і зрадник підлий нам не брат.
Наше товариство не згинає пліч,
Вільна була й буде славна Січ!

Сильні тілом, завзятущі духом
Викуємо племя молоде,

Бирави Січовичок в Печеніжині.

Що не впаде під катів обухом
І на службу зраді не піде.
Розібє кайдани, підворожить тьму,
Верне Україні свободу!

Марш паламарських Січовиків*).

Дай нам боже добрий час,
Як у людий, так у нас,
Розводити слушну річ,
В реверенду вбрати Січ,
Ясна річ, така Січ
Буде темна як та ніч.

В нас той добрий січовик,
Що поклонів не відвик,
Парастаси наймає
Радикалів не знає.
Хотьби й хрунь — друг нам є
Бо не дбає за своє.

Той порядний є у нас,
Хто шанує наш приказ:
„Кланяйсь тому, хто тя бє,
В нас так богом дано є".
Так в нас є, так в нас є,
Не думати про своє.

Як нам „біскуп" приказ дасть,
Мусим йти хотьби й в пропасть
І завзятий бій вести,
Радикалів щоб змести.
Бій вести, бій вести,
Радикалів щоб змести.

---

*) „Паламарські Січи" — це є „Сокільські Січи", до котрих можуть належати і попи, та тримати народ за чуб.

А політика у нас
Йде звичайно не все враз,
Раз з кацапом, раз з ляхом,
Се не є у нас гріхом.
З кацапом і з ляхом
Нам брататись не гріхом.

А найліпша для нас річ
Паламарська наша Січ;
В ній усі ся помістять,
Попи й дяки всі, що хтять.
Нема внас лиш одних,
Радикалів проклятих.

Паламар в нас „кошовим",
Як „осавул" дяк за ним,
„Справник й скарбник" дзвонарі,
Старші братя „четарі".
Дзвонарі й лямпарі
Й хоругов з попом в горі.

Хоч ледачий сей наш шал,
Та не варта він похвал —
Но ми мусим так іти
До попівської мети.
Мусим йти в наймити,
До попівської мети.

Гриць Бутинський.

У. С. С. в гостях у Турків.

Січова пісня.

(На ноту: „Щасть нам боже“).

Гей, козаче, встати час,
глянь, весь світ давно встає,
чом же бракнуть має нас?
покажімо, хто ми є!

На Вкраїні засвитає,
лиш подаймо собі руки —
„Січ“ велику силу має,
зникнуть хлопські горя й муки.

Гей, міщани, гей, хлопи,
чом розбились ви в розтіч?
чом, гей струхлії снопи,
гниєте всі день і ніч?

Доста, братя, в нужді гнити,
брать заплату нагаями,
час життєм вже власним жити
і зірвати з шахраями.

Перша Ґенеральна Старшина Січового Союза
вибрана в грудні 1912. р. З ліва на право сидять: **С. Винників,** ґ. скарбник, **Др. Кирило Трильовський,** ґ. отаман, † **Ярослав Весоловський,** ґ. осавул. Стоять: **Федь Калинович,** ґ. четар, **Микола Балицький,** ґ. писар, **Дмитро Катамай,** ґ. обозний. В марті 1919. р. вибрано нову ґенеральну старшину: Др. Кирило Трильовський, Антін Онищук, Іван Чупрей, Петро Шекерик Доників, Кость Тимульський, Гриць Дувірак.

Що болить нас, що пече,
знаєм братя з хлопських віч;
сон дрімота не втече,
перш усього: книжка й „Січ".

Тож всі, братя, до одного
в самостійну „Січ“ вступаймо,
від старого до малого —
України бить не даймо.

Хоч з „високих“ ген „кругів“
йде на Січи“ кепська вість —
то ми сміймось з ворогів,
бо нас в купці враг не з'їсть.

„Січ“ на тих лиш ворогує,
що осьвіту проч кидають,
„Січ“ таких лиш бойкотує,
що мужицтво обкрадають.

Гей, хто твердий є мужик,
кинь дрімоту власну в піч,
за зубами скрий язик,
тай гайда у славну „Січ“.

В „Січи“ щастє, радість маєм,
в „Січи“ воля й добра міна,
тут весело заспіваєм:
„Ще не вмерла Україна!“

Гриць Щипавка (Осип Шпитко).

Чуєш, брате мій.

Чуєш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шляхом журавлі у вирій.
Кличуть: кру! кру! кру! В чужині умру!
Заки море перелечу, крилонька зітру!

Мерехтить в очах безконечний шлях,
Гине, гине в сірій мраці слід по журавлях!
Кличуть: кру! кру! кру!... і т. д. Б. Лепкий.

До тих, що бажають свободи і сполуки Українському Народови!

Великий Український Народ бореся о свою свободу і о сполуку всіх своїх частин у одну цілість, о одну велику Українську Державу. Через цілі сотки літ був він у неволі, тож і визволення його не може за рік-два наступити. Процес освобожденння і сполуки цілого народа, всіх частин української землі — потреває певно кількадесять літ. Іде передовсім о визволення такої частини, котра подібно як Піємонт при сполуці Італії могла би станути осередком і підставою дальшої визвольної боротьби.

Наша історія від 1900 року показала наглядно, що інституцією, що найкраще розбуджує в народі національну свідомість, почуття народної чести, солідарність та жадобу волі — це „Січи". З січової організації вийшло найбільше і найкращих борців за свободу і сполуку.

Тисячі лягло їх на поли слави, тисячі бореся дальше за сповнення своїх ідеалів.

Котра частина України стане цілком, або взглядно свобідною — мусить станути осередком, звідки робота січова має дальше розпространятися, і обіймати чимраз ширші круги, переходити ворожі кордони, єднати одну окраїну рідної землі хочби лише тайними звязками з другою.

В кождім случаю велику ролю у наших визвольних стремліннях може і мусить відограти — як це було і у инших народів — українська еміграція. Вона мусить лише позабути на партійні спори, що звичайно походять з теоретичних, далеких від дійсного життя — причин, а злучитися в цім, що живе, що всіх єднає: це бажання — визволити Рідну Землю, сполучити цілий Український Народ у одну велику Укра-

їнську Державу, при чім з кождим днем стає яснійшим, що це станеся у формі федерації поодиноких Українських Держав (Центральної України, Східної Галичини і Буковини, Кубаня, Криму, Холму з Підляшем і др.) між собою.

Нехайже честна еміграція не тратить часу на маловажні діла, а най готує хоч і за кордоном у чужих землях:

1. Січових робітників-організаторів;

2. Січову літературу (підручники до вправ і організації, брошури про визвольні змагання Українців та других народів, житєписи своїх і чужих борців за свободу).

В тій цілі треба всюди, де живе хочби лише кількох Українців та Українок в однім місци основувати бодай „Січові кружки", а де живе їх більше — осібні товариства: „Січи".

Статути цих товариств як і всі потрібні інформації дістануть охочі до січової роботи у др. Кирила Трильовського (Wien XVIII., Martinstrasse 13. II), за зворотом коштів друку і посилки. — При добрій волі — і найменший „Січовий кружок" найде собі роботу, а його члени моральне задоволення, що не даром жиють на світі, що і вони помагають Рідному Народові у визвольній боротьбі.

Що цей народ визволивши себе з чужої неволі, не буде терпіти і соціяльного утиску — це річ певна, бож це лише від него самого буде залежати. — З другої сторони — не можливе є соціяльне визволення, коли нема ще забезпечених державних рам, укріплених границь, серед котрих сам робучий народ буде собою порядкувати. Це бачимо у всіх народів, у всіх держав. — Тому і найбільше лівий робітник може і повинен належати до „Січи", бож визволення національне — є підставою боротьби о визволення соціяльне.

Одним словом: збудуй Українську Державу, а у ній — бери всю власть у свої руки! Лише хам, дикун або чужий наймит може плювати на свою власну Державу, на Державу працюючого люду!

А вжеж і так звані „інтелігентні“ емігранти повинні очунятися, а пізнавши безцільність і смішність своїх теоретичних спорів махнути рукою на своє сектанство а взятися до позитивної, можливої за кордоном роботи: готовити це, чого народови найбільше потреба. Йому-ж потреба — свободи; її — без боротьби нема і не може бути.

До боротьби приготовлюють, як її вести учать — „Січи“. Так і лишіть же ви ваші діточі спори про точку над „і“ у ваших „програмках“ а беріться до діла живого, осяяного успіхом, до діла — що несе вашому народови світлу будучність — у народів вольних колі.

Тому — хто охочий — до праці!

Здорові були! **Український Січовий Союз.**

Ой та зажурились Стрільці Січовії.

Ой та зажурились Стрільці Січовії,
Як Збруч річку проходили,
Що тільки народу впало за свободу,
Встоятись не було сили.

Ой як зажурились Стрільці Січовії
Стали гіркі сльози лити.
Буде Лях проклятий батьками орати
Матерями волочити.

Ой не тішся Ляше, що по Збруч то ваше,
Ще не вмерла тая слава.
Вернуться ще тії Стрільці Січовії
Задрожить єще Варшава.

Їхав стрілець на войноньку.

Їхав стрілець на войноньку,
Прощав свою дівчиноньку:
Прощай же, любко, прощай, голубко,
Я йду в чужую сторононьку.

Подай, дівчино, хустину,
Бо як у бою загину,
Накриють очі темної ночі,
Лекше у гробі спочину.

Лихії люди на силу
Взяли нещасную милу,
А серед поля гнеться тополя
Та на стрілецьку могилу.

Кождий прихильник селянсько-радикальної партії, у котрій части світа він би і не жив — най подасть свою адресу др. К. Трильовському: **Wien XVIII., Martinstrasse 13. (Europa, Austria).**

Лунає клич, луна грімкий.

Лунає клич, луна грімкий:
Вперед, вперед у бій святий!
У бій, у бій за рідний край!
За нарід свій в ряди ставай!
Україно! спокійна будь,
Тверда, мов сталь, стрілецька грудь!

Пройшли Дністер, Дніпро пройдем,
Не станем, поки не зайдем
На Дон й Кубаня береги
Й Кавказу гордії верхи.
Україно! спокійна і т. д.

І станем там, ми Січ нова,
Стрілецька Січ, кріпка, сильна
І муром там будем Тобі,
Україно, Стрільці Твої!
Україно! спокійна і т. д.

За муром цим безпечна Ти,
Дріжати будуть вороги,
Бо поки кріс у нас в руках,
В ворожім серці смертний страх.
Україно! спокійна і т. д.

Від трудів наших сильна Ти,
Україно, по всі віки.
Здобуде праця волі рай
І щастя квіт, краси розмай.
Україно! спокійна і т. д.

І. Лотоцький.

Командант VI. полка С. С. **І. Виборний** зі старшинами 4-ої скорострільної сотні С. С.

Пісня

на заложення першої „Січи“ в Завалю над Черемошом.
(5. мая 1900 р.)

(Співається на ноту: „Козак пана не знав з віка“.)

Про Січ славну, Запороже
Співав батько наш Тарас,
А ми тепер заложили
Над Черемшем „Січ“ у нас.

Хоч упала Січ Дніпрова
Й веселяться вороги,
То ми тепер над Черемшем
Кіш козацький завели.

Нехай знають вороженьки,
Що козацький дух не вмер,
Що як давно процвитав він,
Так цвите він і тепер.

Шуми-ж, бистрий Черемоше,
Неси вістку нічю й днем,
Що ми хочем поборотись
Із неправдов і вогнем.

І ти шуми, синий Пруте,
Нехай знають браття всі,
Що ми поміч найти можем
Лиш в козацькому коші.

Тож єднаймось, милі браття,
Заведім життя нове,
Нехай росте і кріпшає
Товариство січове.

А що батькам не удалось,
Ми довершим залюбки,
Впаде ворог коли грянуть
Радикали-козаки.

Кирило Трильовський.

Хор січової ватаги.

(На ноту: „Шумі Маріца".)

Горе приспало рідну хатину —
Неволя тисне нашу родину . . .
Марш! Марш! козаки всі враз —
Раз, два, три! вже бо слушний час!

Край посмутнів наш, села завмерли —
А вороженьки духа нам сперли . . .
Марш! Марш! . . .

Чи сліз гіреньких плисти муть ріки,
Чи вже пропали всі ми на віки?
Марш! Марш! . . .

Гейже до праці: бурян полоти,
Горе-неволю нам поборити!
Марш! Марш! . . .

Серцем боротись, ділом ділати,
На все прогнати ворога з хати:
Марш! Марш!

І запалити світло просвіти,
Братнюю душу теплом огріти . . .
Марш! Марш!

Січові Стрільці слухають в Київі кобзаря, що співає при звуках бандури козацькі думи. Межи ними бачимо двох У. С. С-ців в „мазепинках“.

І укріпити єдности діло,
Стати всім разом, як одно тіло . . .
Марш! Марш!

А як здобудем нову хатину —
Трівай здорова, наша родино! . . .
Марш! Марш!

Рідна Вкраїно, трівай здорова:
Наша задача уже готова!
Марш! Марш!

Сильвестер Яричевський (помер).

Пісня

коломийських студентів вандрівників в 1885 р.

Раз, два! раз, два! вперед хлопці,
Ми вандрівники!
Ідем через ліси-гори,
Гей-би козаки! . .
Нас не мучать труди,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Піснь життя звенить!

Раз, два! раз, два! Вільним кроком,
Дуже не спішім,
Розглядаймось на всі боки,
В села повернім!
Там живе наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось братя,
Що роблять вони.

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах
Схне Гуцул, як гриб!
Даймо йому раду,
Щоб збудився зі сну,
Щоб лучився в громаду
І гнав з гір біду.

Шумять води, гучать струї,
Садять з скал мов грім,
Ідем, несем гнів, месть в серцю
Гнобителям всім!
Ненько — Україно,
Сліз не проливай,
Ми за тебе згинем,
Засвитає рай!

Іван Плешкан (помер)
з Толуви коло Снятина.

Гей, гук, мати, гук.

Гей, гук, мати, гук,
Де козаки йдуть,
І веселая та доріженька
Куда вони йдуть.

Куда вони йдуть,
Там бори гудуть,
Поперед себе тай вражих Ляшеньків
Облавою пруть.

Збирались вони
Під рясні дуби;

Січ в Красноставцях, пов. Снятин. На прапорі гетьман Дорошенко.

Тай чекають на пана отамана
На раду собі.

Отаман іде,
Як голуб, гуде,
А під білою та березою
Головку кладе.

Отамане наш,
Не дбаєш за нас,
Ось і бач, наше славне товариство,
Як розгардіяш.

Глянь отамане,
Вже день настає,
Ужеж наше славне товариство
Коней сідлає.

Нехай сідлають,
Бог помагає,
Бо вже щось мою та головоньку
Хмель розбирає.

Помруж я, помру,
Не нажив слави,
Бо не має мені далі уже бути
Батьком над вами.

На постою.

Ой шумить, шумить та дібровонька
негодоньку віщує,
Ой чому, чому молодий стрілець
в кватирі не ночує?

Ой шумить, шумить та дібровонька
чи не буря надходить,
Молодий Стрілець до дівчиноньки
на розмовоньку ходить.

Дівчино-рибчино, подай мні рученьку
Подай-же другую,
Най поцілую
Білую рученьку, устонька гожі, —
Як тії рожі —
Поцілуй в серці біль заворожить. —
І руку подала-б і поцілувала-б
Та нуж хто чатує,
Поцілуй вчує,
Піде обмовонька зараз лукава
Піде неслава,
Що буде мати на це казати?

Кохана, — сплять люди,
Хто слухати буде?
Заснула й калина
Гень коло тина,
Ще соловейко лиш милу розважить
І спати ляже.
Він хоч почує та не розкаже.
Дам ручку на хвилю
Та уст не нахилю
Боюся погуби
Мій ти голубе:
Видная ніченька — щось там маячить,
Ще хтось побачить,

Хтож мені, серце,
Таке пробачить?
— Не бійся, миленька,
Хоч нічка видненька
І місяць хоч світить —
Він не помітить.
Ясній зіроньки лягають спати,
Хтож буде знати?
Дай-же устонька поцілувати.

Роман Купчинський, У. С. С.

Верховино.

(Николая Устияновича; — коломийки — К. Обуха).

Верховино, світку ти наш!
Гей, як у тебе так мило!
Як ігри від пливе тут час,
Свобідно, шумно, весело.
Пане брате, товаришу, ой пара, з нас пара!
Як пристанемо до Січи буде панам вара!

З верха на верх, а з бору в бір
З легкою в серцю думкою,
В чересі кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.
Тече вода з під города попри нашу хату,
Підем завтра, пане брате, на січове свято.

Ей, що ми там Поділя край!
Нам полонина — Поділє,
А бори — степ, ялиця — май,
А звіря голос — весіле!
Ой, дівчино, дівчинонько, не запишнюй губи,
Як вберу січову лéнту, то мене полюбиш.

Не вабить нас баришів лесть,
Коби лиш порох та цівка,
У Бога світ, у людий честь,
Та овець турма, сопівка.
Пане брате осавуло, постав нас до звіту,
Піде слава козацькая по цілому світу.

Та коби пирс хребет із від..
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, заграв Бескид,
Черемош гукнув скалами.
Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одную лаву.

То ми то час, то ми то пісь,
Молодче, нуже в розтвори!
Овечці сплав з кучерей плісь
І далі, далі на гори!
Ой затруби, сурмаченьку, в сурму голосненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

Літом цілим, би ніч би день,
Хлопці гуляють там наші;
Свобідна там вода, огень,
Доволі ліса і паші.
Ой, димно ся в Чорногорі, ой димно ся, димно,
Як пристанем до козаків, не буде нам стидно.

Там пан не клав ланцухом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйная там землі одеж,
Плекана пісней росою.
Ой, у лісі гриби, гриби у лузі підпеньки,
Якіж у вас, Січовички, личка румяненькі.

Там то бренить трембіти звук,
Щебече любо сопівка;
А як звіря завиє гук,
В челюсти плюне му цівка.

Ой, ти жвава Січовичко, такась ми миленька
Як у літі на нивонці вода студененька.
Як у літі на нивонці води ся напити,
Так з тобою постояти, тай поговорити.

Гимн уніятських радикалів.

Який то сопух потягає
І в людські носи прикро бє?
Яка то нендза шкандибає.
Й спокою людям не дає?

Гей-же враз! Гей-же враз! Вівкнемо!
Щоби в Варшаві нас пізнали!
Ми є ті що на честь плюємо
Бук панський лижемо,
Ми уніяцькі радикали
Що любим ляцькоє ярмо!

Наш Данилович не надармо
Аж до Варшави мандрував
І „братню ренку“ він „до згоди“
Мостивим шляхтичам подав.

Гей-же враз! і т. д.

Як Шептик їздив в Станиславів
Латинських заводить черців
Левко йому параду справив
І депутацію привів.

Гей-же! Гей-же враз! Вівкнемо!
Щоби і в Римі нас пізнали

Ми є ті, що на честь плюємо
В болото ліземо,
Ми уніяцькі радикали,
Що любим римськоє ярмо!
Пан Яцків наш партійник ревний
„Негідний Край“ нам видає
А Твердохліб теж дуже певний
„Обсновов“ хлопа обснує.
Гей-же враз! Гей-же враз! Вівкнемо!
Щоби в Варшаві і т. д.
Раковського шануймо хлопці!
Він нам „совєт“ і „чеку“ дав!
„Соборну“ биймо по головці
Щоб „Західну“ кацап признав.
Гей-же враз! Гей-же враз! Вівкнемо
Щоби і в Кремлю нас пізнали
Ми є ті, що на честь плюємо
Кнут вдячно лижемо
Ми уніяцькі радикали
Що любим московське ярмо!
Гей Драгоманів й Ти Павличе!
Гей оберніться у гробах!
Вже на новий подвиг нас кличе
Москаль і Рим і гордий Лях!
Гей-же враз! Гей-же враз! Вівкнемо!
Щоб вороги всі нас пізнали!
Ми є ті, що на честь плюємо
В болото ліземо!
Ми уніяцькі радикали,
Що любим вражоє ярмо!

Клим Обух.

ЗМІСТ:

	стор.
Ще не вмерла Україна	3— 4
Не пора, не пора	5
Гимн селянських радикалів	5— 8
Розвивайся, ти високий дубе	8—10
В гору прапор	12
Наш меч і клич	13
Заспіваймо пісні	14—15
Січові пісні	16—21
Взявби я бандуру	21
Гей, там на горі Січ іде	22
Гей, Січ іде	23- 24
Ой, зацвила черемшина	24—25
Гуцульська пісня	25—28
Марш січовий	29
Гей, на горі, там женці жнуть	30
На вулиці сурма грає	31—32
Січовий поклик	33
Гей, та вставаймо	33—34
Наша славна Україно	36
Січ в поході	37—38
Новітні гайдамаки	38—42
Шалійте, шалійте	43—44
Хлопська пісня	45—47
Марселєза	48—49
Гей,не дивуйтесь	49—50
Ой, у лузі червона калина	52
Гей, видно село	52—5
Гей, ви хлопці січові	54—5
Коли Україна борбу розпочала	56
Ми гайдамаки	56—57
Вже більше літ двісті	58
Як Січ наша повстала	58—59
Чом? чом? чом?	59
Поставали козаченьки	60—6
Де Дніпро наш	61
Гей, війна війною	62—6
Гей, наш батько кошовий	64
Чиж то тее товариство	64—6
Нумо, братя, поки час	67—6
Гейже, братя, товариші	69—7
В Січ ставай	71—7
Марш паламарських Січовиків	73—7
Гей, козаче, встати час	75—7
Чуєш, брате мій	77
До тих, що бажають свободи і сполуки Українському Народови	78—8
Ой та зажурились Стрільці Січові	81
Їхав стрілець на войноньку	81
Лунає клич	82
Пісня	84—8
Хор січової ватаги	85—8
Раз два, раз два,	87—8
Гей, гук, мати, гук	88—
На постою	90—
Верховино	92—
Гимн уніятських радикалів	94—

Адреса др. К. Трильовського: Wien XVIII., Martinstrasse 13. ⟨Europa, Austria⟩.

Календар **„Запорожець“ і „Січовий Співаник“** замавляти і гроші на них посилати треба на адресу: Dr. D. Koropatnyckyj, Wien VIII., Langegasse 14. ⟨Europa, Austria.⟩

Тут дістане також гарні книжочки з образками **„Чорногора“** на взір давної коломийської **„Зорі“**.

„Український Прапор“ виходить раз на тиждень. Передплата виносить місячно 18 корон. Адреса Адміністрації: Wien, VIII., Langegasse 5. Österreich.

„Українське Слово“ виходить кождого четверга в Берліні. Адреса: Berlin W. 62. Kurfürstenstr. 83, Передплата у Німеччині на місяць 2 м. 50 фен. — з границею на місяць: до Америки 25 цт.; до Бельгії, Франції і Швайцарії 1 фр.; до Італії 1 ліра, до Нім. Австрії 15 кор.; до Польщі 15 м.; до Румунії 2 леї; до Чехії 4 ч. корон.

„Воля“ — тижневник, виходить у Відни. Адреса: Wien VI., Linke Wienzeile № 40. Стоїть місячно: в Австрії 80 кор.; в Польщі і Галичині 80 М.; в Німеччині 15 М.; у Франції 4 фр.; В Англії 2 шіл.; в Америці 50 цент.; в Швайцарії 2 шв. фр.; в Чехії 15 ч. корон; в Італії 6 лір.

„Volna Myšlenka“ се чеський орган чеської організації „Свобідної Думки“. Виходить вона раз на тиждень, стоїть на пів року 20 ч. кор. 80 сот. а адреса її є: Praha II.. Podskalska tr. 55. — Поручаємо цю часопись горячо нашим браттям, що живуть на Чехах і Прикарпаттю.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ЧОРНОГОРА“

розпочинає видавати:

1. **Народну бібліотеку „Чорногори“;**
2. **Книжочки з образками: „Чорногора“,** на взір видаваної давнійше д-ром К. Трильовським коломийської „Зорі“.

Замовляти треба на адресу:

Dr. D. Koropatnyckyj,

Wien VIII., Langegasse 14.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 11 23 11 003 4